

თან განუყოფად წარსდგინე, მაგრამ იყოლიო—ამბობს იგი— ისტორიის მუშა ყურადღებას მიაკვირვს თქვენს წიგნს და მის თქვენს აქტივში არ ჩაუვითროს.

როგორც ლაჩრებსა და ქალაქუნებს... საბედისწერო მომენტი ამას იქით ვერ წავა და ამ აზრით უნდა განვიხილო წიგნი ყველა ქართველი, რომელსაც ჯერ თავზე ცოცხლად მიწა არ წაუყრა, რომელსაც ჯერ კიდევ საქართველოსთვის უკანა კნელი სიტყვა „მშვიდობით“ არ უთქვამს, ერთი სიტყვით ყველა გულწრფელი ქართველი! რა გენათ თუ დავიხილავთ—ქვეყანა, კაცობრიობა, საერთაშორისო მშრომელი ხალხი მანც ზომ დინახავს თუ როგორ და რისთვის დავიხილავთ—ერთხელ ხომ იტყვიან, რომ სოციალისტურ სამშობლოს წინააღმდეგ შევეწრეთ, რომ ჩვენ წინა არ მივიღო წითელი რევოლუციონერ დროშებისთვის მიეფურთხებინათ! და ეს იქნება უდიდესი და უმწვენიერესი ანდერძი ახალგაზრდა საქართველოსი—ეს იქნება ჩვენი მალაი სინდისი და იდეალური ბრწყინვალება—ჩვენ ქვეყანას უნდა დავუმტკიცოთ, როგორ მოისპობა ქართველი ერის სახსენებელი. მაგრამ თუ გავიმარჯვებთ ისიც უნდა იყოფოდნენ, რომ ჩვენ ვიბრძვი რევოლუციონერული იდეალებისათვის რომ ჩვენს ძმებს ხელში წითელი დროშები უჭირავთ... ქართველებო, სიმშენება, თათრებთან გამბედი! აი ყურნა რომელიც ამიერკავკასიის ერთა შორის უნდა გაისმას! ამ ყურნამ უნდა შეგვიერთოს! ამ ყურნამ უნდა შეგვახსენოს სისლახობის უფროსობა! მხოლოდ ერთობა, მხოლოდ კავშირი, სამშობლოსა და რევოლუციის დასაცავად! და თუ ეს ასე არ მოხდა, ვაი იმ ერს, რომელიც უღალატებს და ტალახში ამოსვრის მილიონ საფლავებად ღირებულს წითელი რევოლუციონერ დროშას.

დასკრდა ბატონ ავტორს რუსეთის პარტიის საქართველოში გადმოტანისა და „ინტერნაციონალი“ მოხსენის წინააღმდეგობა! სირცხვილო! სირცხვილო! ასეთი პარტიზანული თვით საზოგადოებრივი უნდა სდევნოს. ასეთი პარტიზანული წიგნი კვლავ უნდა აიკრძალოს დაუყოვნებლივ. და ნება არა მისცა გაავრცელო იგი ისეთ მდღაშიმდინე რომელიც „ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი“ რომ ჩვენი შვილები და შვილის-შვილები „უხად და ხიდათ“ ექმნენ თავიანთ „მშვიდობა“ წმიდას სამშობლოს!

პროფ. გარდნა პირველ სოც. დემოკრატული პარტიისათვის. მეცხრამეტე საუკუნის პირველ ნახევარში მუშათა რიგები საკმაოდ გაიზარდა გერმანიაში. მუშები ბოლოდ იყვნენ მეტადე სიღნაღისა, საქონლისა და რეინის ოლქში, მაგრამ არავითარი კავშირი ერთმანეთში არა ჰქონდათ. შერეობა შეკავშირების საქართველოზე მათ პირველად მიუთითა ახალგაზრდა ეურნალისტმა ფრ. ლასალიმ. ლასალი ჰეგელს მოწოდებდა იყო და იმასავით უნდა, რომ სახელმწიფო დიდი საზოგადოებრივი ორგანიზაცია იყო. სახელმწიფო გადაწყვეტიდა ნოციალურ საკითხს და პირველ რიგზე ხალხის—მუშების ინტერესებს წამოაყენებდა. შრომელ ხალხს ლასალი მეორედ წოდებდა ესმად. „ეს მეორედ წოდება... შეიძლება ესთქვათ, იგივე კაცობრიობა. ამიტომ ამ წოდების საქმე არსებითად იგივე კაცობრიობის საქმეა. მისი ბატონობა—ყველა ბატონობა“. ის, ვინც მოუწოდებს მუშების დასაცავად, მოუწოდებს არა უთანხმოების და განხეთქილების ჩამოყალიბებად საზოგადოებრივ კლასთა შორის, არამედ, პირიქით, მოუწოდებს მთელს საზოგადოებას შეერთდეს და შეეჯავროდეს. მაგრამ მასში მიიტყვევს მუშები სახელმწიფოს უფრადებას, როცა შეერთდებიან და ერთ საერთო კავშირს შეიდეგენო—ქვეყანა და ლასალი. ამიტომაც მთელი მუშების შერთება, ასეთთა გერმანიის შერთობა, უპირველესი და აუცილებელი მოთხოვნა იყო ამ დროსა, ლასალის აზრით მალე აქვე განხორციელდა. 1868 წ. 23 მაისს ათი მხელის სამრეწველო ცენტრის წარმომადგენლები შეიკრიბნენ ქალაქ ლაიპციგში „საერთო გერმანელ მუშათა კავშირის“ საბირველს ჩასაყრდნობად. კავშირის ორი მიზანი უნდა ჰქონოდა: უნდა ცდილობდა შემოეღობათ საყოველთაო საარჩევნო უფლება და დეპარტამენტის მწარმოებელი ასოციაციები, სადაც ბატონ-პატრონი თვითონ მუშების ექმნებოდნენ. საჭარბო ფული უნდა მიეცა სახელმწიფოს, რომელიც საყოველთაო საარჩევნო კანონის შემოღების შემდეგ მუშების მხარს დაიჭრდა. ამ ორი მიზნის მისაღწევად მუშები გაბუნდებულნი უნდა ჩაეთუფლებინათ პოლიტიკაში და შედეგით დაიუფლებოდნენ პოლიტიკური პარტია. უამბოდ ისინი ვერ მიადევდნენ თავს ეკონომიურ ინტერესებს დაიკაყოფებოდნენ.

პროფ. გარდნა პირველ სოც. დემოკრატული პარტიისათვის. მასწავლებელი „საერთო მუშათა კავშირი“ ამ დროს ვერ ისევ სუსტი იყო: 4-5 ათასი წევრი თვლიდებოდა მხოლოდ. ლასალის მოღვაწეობას მინც დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა, რადგან მან ნათლად დაუყენა თვალწინ ფართე საზოგადოებას, რომ არსებობდა მუშათა საკითხი და სოციალური პრობლემა. „საერთო გერმანელ მუშათა კავშირის“ გერმანთ ლასალი რომ დაარსა, 60-იან წლებში გაჩნდა გერმანიაში მეორე სოციალისტური პარტია. ამ პარტიის გაჩენის კავშირი ჰქონდა გერმანულ-რუსულ ინტერნაციონალთან, 1864 წელს თათრის სახელმწიფოებრივ განდევნილი მოღვაწე (მადინი, მარკსი და სხვ.) შეიკრიბნენ ლინდონში და საბირველ ჩაუყარეს „მუშათა საერთაშორისო საზოგადოებას, სხვაგანა— „ინტერნაციონალს“ რომელსაც უნდა შეერთებინა მთელი ქვეყნის მუშები. „ინტერნაციონალის“ წიგნმა მარკსმა შეადგინა და ამ „ინტერნაციონალის“ მოღვაწეობა მარკსის მოძღვრება იყო აგებული. „ინტერნაციონალი“ დაადგინა, რომ მუშათა ინტერესებისათვის ბრძოლა იარაღი ხელში მსარგებლო არ იყო და მუშათა ეკონომიური განთავისუფლება მხოლოდ მშვიდობიანი გზით შეიძლებოდა. კავშირის თან და თან მდიდართა მცირე რიგების ხელში მიღობად. მათ ხელში იქმნება მილიონი მუშები, მაშინ ადვილი იქნება მათი კონების ჩამოხრება, რადგან ხალხს მხოლოდ ამ ერთ რეჟიმ კაპიტალისტებთან ეგონა საქმე. რევოლუციონერული მოძრაობა მთელს მუშათა კლასს მიერ და ლასალის აზრის წინააღმდეგ, რევოლუციონერული სახელმწიფოს დაუხმარებლობა, ეს იყო მარკსის მოძღვრების მიზანობა დებულება. „ინტერნაციონალი“ მხოლოდ 60 იან წლებში მხოლოდ და მხოლოდ იყო. მაგრამ 70-იან წლებში მისი მოქმედება შესუსტდა. „ინტერნაციონალი“ დასუსტდა და 1875 წელს სრულიად შეჩერდა არსებობა. ამის მიზეზი ის იყო ერთის მხრივ, როს საფრანგეთსა და გერმანიაში 1870 წლის შედეგად გაძლიერდა ნაციონალიზმი და ეს ნაციონალიზმი ვერ ურთავდებოდა „ინტერნაციონალს“ იმისათვის განხეთქილება. 1868 წელს მის ჩამოშორება ანარქისტების ჯგუფმა ბაკუნინის მეტაფორით. ენეიმ ამტკიცებდნენ, რომ მუშებისთვის სრულიად არ იყო საჭირო პოლიტიკური ძალ-უფლების ხელში ჩაგდება. ყოველი სახელმწიფო—ძალაობა. სახელმწიფოს სათავეში უდგია შემთავისუფლებელი ჯგუფი და ეს ჯგუფი ახდენს ძალმობრობას და ანარქისტებო.

საბუნებისმეტყველო მეცნიერებათა დოქტორი, პროფ. გარდნა პირველ სოც. დემოკრატული პარტიისათვის. მისი წიგნი „ინტერნაციონალი“ და „საერთო მუშათა კავშირი“ მისი მოძღვრებისათვის მნიშვნელოვანია. მისი წიგნის საფუძველია „ინტერნაციონალი“ და „საერთო მუშათა კავშირი“.